

KRONIEK

den, die hij gebruikt, zijn niet doorleefd, en doen daardoor afbreuk aan de goede intenties, hetgeen tenslotte weer bewijst, dat men liever geen verzen moet schrijven als men de wereld van zijn inzichten op de hoogte wil brengen, maar niet over de nodige dichtelijke vormkracht beschikt.

Bij Boens tenslotte zijn wij midden in het „verlitteraarde” aangeland. De genummerde oplage, de talrijke motto's (van Yeats, Giovanni, Fondane, om slechts een drietal te noemen) en opdrachten (aan Daisne, Verbruggen, Vestdijk, Minne!) dienen hier blijkbaar om een serieus cachet te verlenen aan verzen, die, hoe vernuftig men ze af en toe ook kan vinden, dit cachet van zichzelf missen. Al spiegelt dit „rijk van den mensch” inderdaad veel menselijks, wij wenden ons toch liever tot de ongekunstelde eenvoud en charmante onhandigheid van een Terpstra, en nog liever zeggen wij met Anthonie Donker: „elk getuigenis verwaait!”, om dan te grijpen naar de goede, dat is de levende, poëzie.

A. Marja

VLAAMSCHE KRONIEK

Marcel Matthijs: *Schaduw over Brugge*. De Sikkell, Antwerpen, en L. J. Veen, Amsterdam.

Voor Nederland is Marcel Matthijs de auteur van *Filomeentje*, dat in Vlaanderen *Het Spook op Zolder* heet. De nieuwe roman van dezen zeer vruchtbaren schrijver begint met reminiscenties aan zijn voorgaand succesrijk werk en bij de lezing van *Schaduw over Brugge* heeft men eenige moeite de gedachte

van zich af te zetten, dat Matthijs, bij het schrijven van zijn jongsten roman, zich te veelvuldig *Filomeentje* zaliger zou hebben herinnerd. Indien bij *Filomeentje* de toon van het strak gespannen verhaal reeds hier en daar te geforceerd klonk, dan zijn in *Schaduw* zekere passages bijna ongenietbaar geworden door den drang naar effect van den auteur, door het opdrijven van zekere tooneelen naar het melodramatische toe. Wat de vader in dit nieuwe boek van Matthijs te hooren krijgt van niemand minder dan zijn dochter, die, zoals in *Filomeentje*, het verhaal doet, het is, in wezen, niets anders dan het onoordeelkundig toepassen van wat in Matthijs' herinnering is blijven hangen aan de explosies van *Adelaïde*. Het is jammer. Matthijs gunt zich, zou men zeggen, nauwelijks den tijd om zich te verdiepen. Onbetwistbaar is hij een schrijver van ras, al heeft hij m.i. zijn *Ruientikker* (eerste lezing) niet overtroffen. Maar ook in deze jammerlijke familiegeschiedenis, die op zichzelf al niet overbelangrijk is, blijkt niet slechts zijn werkdrijf (wat overigens niet veel wil zeggen), maar zijn ruig talent, dat menschen te typeeren weet, zij het ongecompliceerd, en verhalen kan, hard doch daarom niet stroef.

Albe: *Ivoren Toren*. Wiek op, Brugge.

Brooze, teedere gedichten zijn dit; verzen van innige Maria-vereering en -liefde, ijl, zuiver, meer geluisterd en gezucht dan gezegd; gedichten van korte, maar sterke spanning en van zachte muzikaliteit.

Lode Zielens